

at de paagældende Beboere, der dog ikke udtraadte af Fjellkirken, idet de løste Sognesbaandet, og heller ikke ophørte at yde Tiende til Sognkirken, beholdt den Ret, de i Forveien vare i Besiddelse af, til Kirkens Benyttelse. Det forelliggende Spørgsmaal er forøvrigt det samme som det, der under en anden Form blev reist paa et andet Sted, dette nemlig: „Hvem har Kirken og den?“ (Ehman n: St. Peder.) Det vilde føre til for stor Bidtløstighed at imodegaae de forskjellige Indtringer, der ved denne Leilighed ere fremkomne. Jeg skal kun gjentagende bemærke, at det omtalte Forhold slet ikke „forceres“ frem, og at man aldeles ikke med „Utaalmodighed“ higer efter en større Frihed. Her har kun været Tale om Benyttelse af en formeentlig Ret, som efter min Opfattelse allerede er tilstede, og ikke kan være tabt ved Løsningen af Sognebaandet. Hvad der af den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kreds (Jespersen) blev bemærket, kan jeg i Gætt og Alt slutte mig til.

Madvig: Jeg skal tillade mig en ganske kort Bemærkning om den formelle Bestaafenhed af denne Interpellation, — en Bemærkning, som jeg troer vil finde megen Bekræftelse ved Bestaafenheden af den hele Discussion, som idag har fundet Sted. Jeg ønsker, at vi maae faae meget faa Interpellationer af den Art som den nærværende. Naar der om Fortolkningen af en given Lov opstaaer Tvivl, og disse Tvivl i Andragender forelægges de administrative Autoriteter, og i sidste Instans Ministeriet, saa er det bedst, at man oppebier de Afgjørelser, Andragenderne skulle faae paa disse Steder, og at man, hvis man anseer de givne Afgjørelser for urigtige, da paaanker dem enten ved Domstolene, forsaavidt Sagen henhører derunder, eller ved Indbringelse af Lovforslag, forsaavidt denne Form vil være den rette, men jeg troer, at det er meget uheldigt, at man, medens saadanne Andragender foreligge administrative Autoriteter til Afgjørelse, paa samme Tid fremdrager Sagerne til Afgjørelse her og henkaster Lovfortolkninger i Form af Interpellationer, der ikke kunne føre til nogen afgjørende Lovfortolkning, men ganske vist

kunne føre til en ubestemt Tale frem og tilbage om Lovprincipper, der have været paa Tale; dengang den paagældende Lov forhandles, og som kunne benyttes, naar en ny Lov forelligger.

Formanden: Jeg skal give den ærede Interpellant Ordet, men antager, at Sagen da vil være tilstrækkelig discuteret.

Bloch: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at Afgjørelsen gennem Ministeriet muligens kunde lade vente saa længe paa sig, at man deri kunde finde tilstrækkelig Anledning til her at fremkomme med en saadan Forespørgsel, ialtsald for at komme til Kundskab om Ministeriets Stilling til Sagen, for derefter at afgjøre, hvorvidt man da kunde finde Anledning til maastee at fremkomme med et Lovforslag til Ordning af det paagældende Forhold. Hvad jeg nu end i denne Henseende, med Hensyn til Indbringelsen af et Lovforslag, maatte finde ønskeligt eller ikke, saa er imidlertid Forespørgslen bleven besvaret saaledes, at jeg ikke kan tænke paa at indbringe et Lovforslag i denne Session.

Formanden: I Henhold til, hvad jeg nylig anførte, forlade vi altsaa nu Discussionen over den fremkomne Forespørgsel og gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Den næste Sag angaaer Forslag til Lov om Næringskat og Hjælpekat i Staten (Kjøbenhavn. Denne Sag er til anden*) Behandling; der er til denne Behandling fremkommet Endringsforslag fra den 1ste Landstingsmand for 3die Kreds (Ortleser). Jeg finder ikke Anledning til nogen Afsnitsbehandling af dette Lovforslag. Jeg skal indskrænke mig til at lade § 1 og de dertil tilhørende Endringsforslag og den sidste Paragraph afstemme, og derimod ikke nogen af de øvrige, saafremt Afstemning derover ikke maatte blive forlangt.

* 1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 809—16.